

NPO GRAND PRIX

NATIONALE CONCOURSEN 2021

GRAND PRIX DER JUNIOREN

"De Ode aan Orléans klassieker"

11 september 2021

Sectorlossing

Categorie: Jong

Sponsor:

eijerkamp.
WONEN, SLAPEN & DESIGN

Velen onder ons verlangen ernaar en dromen over de terugkomst van deze klassieker.

Sectorvlucht vanuit:

Châteaudun (1a), Orléans (1b), Fontenay (2), Sens (3) Châlons en Champagne (4)

PRIJZENPAKKET:

3 ereprijzen per sector
1 landelijke
Grootmeester

HOOFDPRIJZEN

op
1,5,10,50,100,250,500
per sector voor de
gezette duiven op
niveau 9, kolom 19.

Gaan per liefhebber af!

Weet u het nog van deel 1? Mijn naam is "Wilde Harry". Door mijn baas wild gemaakt, want ik ben van nature een rustig type. Bij de eerste trainingsvlucht waren een paar duiven niet teruggekomen. Volgens mijn baas waren dat de dommeriken. Ik had, voordat we in de bakken werden gepropt, al gezien dat er enkele duiven niet lekker in hun vel zaten en ziek waren geworden omdat het hok veel te vol was. Dat waren nu net de duiven die niet terug waren gekomen. Mijn baas had dat zelf niet gezien. Gelukkig hadden we nu wat meer ruimte maar dat was slechts van korte duur. Na een paar dagen kwamen er meer nieuwe duiven bij dan er weg waren gebleven. Ik weet niet hoe het kwam maar nadat de nieuwen erbij waren gekomen kreeg ik ontzettende buikpijn. Stilletjes ging ik in mijn hokje zitten. Toen de baas ons voer kwam brengen had ik niet de puf om mee te gaan eten. Ik had, ondanks dat ik het laatste voer er allemaal had uitgekotst, totaal geen zin in eten. Er waren nog een aantal die er net zo bij zaten als ikzelf. Opgezet en alleen maar natte mest poepen die ook nog eens een rare kleur had.

De volgende dag waren er nog meer en niemand die de behoefte had om te gaan eten. De vloer leek net een weidelandschap met gifgroen gras. "Vieze Lieze" zag er niet uit en tot mijn grote schrik viel ze na een paar uren om en lag ze dood op de vloer. En helaas, daar bleef het niet bij. Telkens wanneer mijn baas in het hok kwam stond hij weer te razen omdat er weer eentje van ons was overleden. Ik hoorde zijn vriend Willem zeggen dat hij ons medicijnen moest geven anders zouden er nog meer slachtoffers vallen. In plaats van de raad van zijn vriend om te volgen hoorde ik, "ben je gek, de sterkste blijft wel over". Het duurde erg lang voor ik weer een beetje was opgeknapt. Het bleek dus dat ik bij de "sterksten" behoorde. Ik was nog maar net een beetje opgeknapt of werd weer door die grote wilde handen opgepakt en in een bak gestopt, of liever gezegd gepropt. We moesten weer een trainingsvlucht doen maar ik was nog zo slap als wat. Toen we werden losgelaten nam ik het besluit om niet meer naar mijn hok terug te keren. Ik kon het niet aan om nog langer bij die bruit te blijven. De drang naar mijn hok was echter groter dan mijn wil en ik keerde weer terug naar mijn hok. Terwijl ik op het dak zat kwam er een groep duiven over en hoe slap ik ook was, ik besloot nog maar even met die meute mee te gaan. Het viel me op dat deze duiven allemaal vrolijk waren. Ik raakte al snel aan het koeren met een van de duiven en die vertelde dat ze veel plezier hadden en een geweldig leven. Dat wakte mijn nieuwsgierigheid en ik besloot bij de meute te blijven. We streken neer op het dak van een oud maar netjes hok. Er rammelde iemand met een voerbuis en alle duiven stormden tegelijk naar binnen. En daar zat ik, moederziel alleen op een vreemd hok. Bij mijn eigen hok gingen we nooit allemaal naar binnen. Of we bleven met z'n allen een poos op het dak zitten of er ging zo nu en dan eentje naar binnen. We konden slecht tegen dat geschreeuw van mijn baas.

De duiven binnen pikten gretig van het voer en na een poosje kwam er een vrouw naar buiten. Ze zag me op het dak zitten en begon me te roepen. "Hé jochie, kom eens even". Ik kon haar lieve vraag natuurlijk niet negeren en ging het hok binnen. Daar werd ik voorzichtig tussen de andere duiven vandaan gehaald en in een apart hokje gezet. Ik kreeg een bakje water en voer en ze liet me verder met rust. De volgende dag haalde ze mij voorzichtig uit het hokje. "Kom maar kleintje. Ik heb je baas gebeld maar hij vindt jou een dommerik en hoeft je niet meer.

Zou je het erg vinden om bij mij te blijven. Ik heb nog zat ruimte en je lijkt me een pienter kereltje".

Ze zette me voorzichtig bij de duiven waar ik gisteren mee naar hier was gevlogen. Er was ruimte zat en er waren allemaal verschillende zitplaatsen en hoekjes waar je je kon verschuilen. Ik voelde me direct op mijn gemak en kreeg ook al snel verking met een leuk duivinnetje. Wat een verschil met mijn vorige hok. Hier was het leuk en een bazin die van ons hield. Niet zo'n mafkees als mijn oude baas die ons totaal geen liefde gaf en alleen maar stond te vloeken en te razen en ons hok volpropte met duiven totdat we zowat stikten. Ook hier werd ik in een bak gestopt maar met alle voorzichtigheid. Ik kreeg bij wijze van spreken nog een aai over mijn kopje mee. Ik werd ook hier enkele keren, samen met de anderen, weggebracht waarna we zo snel als we konden terugvlogen waar ons een warm welkom wachtte. Zo leerde ik steeds meer. Dan begon een nieuwe episode in mijn nog korte leven. Ik kreeg nog een ring om. Nu om het andere pootje. Wat een verschil. Mijn bazin deed het heel voorzichtig en ik voelde er helemaal niets van. Toen we allemaal een extra ring om hadden werden we weer in bakken gedaan. Nu werden we niet losgelaten toen de auto stopte maar een gebouw binnengebracht en in een stalen mand geplaatst. We keken elkaar verbaasd aan en wisten niet was ons nu weer te wachten stond. Voorzichtig keek ik rond. Wat moest ik nu weer meemaken.

Het was een drukte van jewelste in het gebouw en het werd helemaal spannend toen onze stalen mand werd opgetild en naar buiten gebracht. De mand werd in iets geschoven wat later bleek te kunnen rijden. Na veel gehobbel in het donker stopten we en gebeurde er een poosje niets. Toen werd het buiten licht en hoorden we buiten stemmen. Even later ging onze mand open en konden we naar buiten. Snel vloog ik de vrijheid tegemoet. Ik wist niet wat ik zag. Alleen maar duiven, duiven en nog eens duiven. In één grote groep gingen we de lucht in en vlogen een paar rondjes. Ik weet niet wat het was maar plotseling was er iets dat mij een bepaalde richting deed gaan. Zou dit de richting naar mijn hok zijn? Er waren meer duiven die mee vlogen dezelfde kant uit. En het bleek helemaal goed te zijn. Ik vond mijn hok weer en stormde naar binnen waar al een paar van mijn hokgenoten waren.

Zo ging het een paar weken achter elkaar. Telkens naar dat gebouw met de stalen manden, weer in het ding wat kon rijden en we moesten steeds langer vliegen om weer thuis te komen. Ik had ook al een paar keer meegemaakt dat we twee nachten in de stalen mand moesten doorbrengen. De terugreis was ook steeds langer. Voor mij geen probleem. Ik hield ervan om lang te vliegen en kreeg, net als mijn hokgenoten, altijd weer lieve woordjes bij thuiskomst.

Achteraf bleek dat we vorige week in Reims waren geweest. Mijn bazin noemde dat de Grand Prix van de nieuwe Oogst. Mijn eerste baas had dat ook al eens genoemd maar bij mij geen idee wat dat betekende. Ik werd, net als anders, ergens naar toe gebracht en moest maar weer zien thuis te komen.

Momenteel bevind ik mij weer in een stalen mand en begrijp dat ik voor de tweede keer in mijn jonge bestaan aan een Grand Prix mag meedoen. Het zal allemaal, ik vermaakte me prima. Waren er de vorige keren meer duiven in de stalen

mand nu zit ik met acht andere duiven uit mijn hok in de mand. Na een eindje rijden stoppen we en worden er andere duiven bij ons ingestopt. Tot mijn grote verbazing en verrassing zie ik mijn broer "Bolle Harry". Er zijn nog een paar van mijn oud hokgenoten bij zoals "Grijze Geert". Wat hebben we nu veel te bepreken zeg. Gelukkig zijn we weer lang onderweg en hebben de tijd om herinneringen op te halen. Van alle duiven die in mijn oude hok zaten zijn er naast mijn broer en "Grijze Geert" niet veel duiven meer over. Het gaat goed met mijn broer maar de verhalen die hij me vertelt. Mijn oude baas gaat nog steeds als een razende te keer en steeds meer duiven hebben het hok verlaten. Elke dag kregen ze een andere kleur water en mijn broer had vaak stekende buikpijn. Was het hok in mijn tijd overvol, nu zijn er nog maar een paar duiven over en de man zit alleen maar te klagen dat het soepduiven zijn, het weer was nooit goed, de mand later is opengegaan en meer van die smoesjes.

Ik vertel mijn broer over mijn tegenwoordige leventje bij mijn lieve bazin en haar liefdevolle verzorging. Mijn broer wordt nu een beetje verdrietig. Niet omdat hij het mij niet gunt maar hij begrijpt dat hij eigenlijk een k.. leven heeft bij die bruut. Ik vertel hem dat bij ons bijna nooit een duif verdwijnt en wij ruimte genoeg hebben om leuk met elkaar te leven. We kijken er welkelijks naar uit om weer een eind te mogen vliegen. Ik stel mijn broer voor dat hij met mij mee terug gaat vliegen en hij bij ons komt wonen. Mijn bazin zal er vast niets op tegen hebben dat hij een beter leven gaat krijgen. Hij wil er nog even over nadenken. We moeten eerst maar eens los in Châlons de Campagne, de "Ode aan Orléans klassieker". Mijn volgende opdracht.

"Wilde H" Otto Adema

'DE ODE AAN DE ORLÉANS KLASSIEKER'

En dan komt de laatste Grand Prix vlucht van het seizoen 2021 eraan. Afgelopen weekeinde vervlogen we de eerste Grand Prix vlucht met de jonge duiven onder de naam Grand Prix Nieuwe Oogst. De 11 afdelingen zaten over 5 lossingsplaatsen verspreid. Voor de komende Grand Prix der Junioren krijgen we vijf sectoruitslagen. De sectoren 2, 3 en 4 als geheel en de sector 1 gesplitst in 1a (Zeeland en Brabant 2000) en 1b (Oost-Brabant en Limburg). Op vijf verschillende plaatsen wordt er gelost en alleen 1b staat in Orléans, de vertrouwde plaats van de (vroegere) Grote Prijs der Junioren die in 1953 zijn start kende. Over welke vliegafstanden praten we nu die de verschillende sectoren gaan vervliegen? Châteaudun (1a) heeft als kortste afstand 387 km voor Sluis in Zeeuws-Vlaanderen en 490 km voor Woudrichem in het Land van Altena (net onder Gorinchem aan de andere kant van de Merwede). Orléans (1b) heeft als kortste afstand van 421 km voor Eijsden (daar waar de Maas ons land binnen komt maar daar praten we nooit zo over en wel over Lobith (nu Spijk) en dat is feitelijk juist alwaar de Rijn ons land instroomt. De verste afstand in 1b voor Orléans is 509 km voor Megen en dat dorp ligt (ook) aan de Maas maar dan ten noorden van Oss. De afstandsverschillen in de sector 2 zijn groter maar liggen meer in een noord-zuidlijn. Ooltgensplaats (op Goeree Overflakke) heeft voor Fontenay-sur-Eure een afstand van 420 km en voor Den Helder in de kop van Noord-Holland heeft die vlucht een afstand van 555 km. En de toevoeging 'sur Eure' moet er zeker bij want er zijn de nodige Fontenays in Frankrijk en nog veel meer met een toevoeging. De sector 3 vervliegt Sens en die heeft als kortste afstand 417 km voor Ammerzoden en dat dorp ligt (ook) aan de Maas en wel noordwestelijk van Den Bosch en juist in Gelderland. De verste afstand in de afdeling 8 is 528 km voor Genemuiden en de verste afstand in de afdeling 9 zal bijvoorbeeld voor Denekamp nog zo'n 15 km verder zijn en dan zitten we op 543 km. Genemuiden ligt in de noordwestpunt van de provincie Overijssel aan het Zwarte Water. Denekamp ligt in het uiterste oosten van Overijssel noordoostelijk van Hengelo en Enschede. De sector 4 vervliegt Châlons-en Champagne en de kortste afstand heeft hier Urk met 422 km. Dat voormalige eiland ligt in de zuidwestpunt van de Noordoostpolder die in 1942 na inpoldering kwam droog te vallen. Voor de grootste vliegstand moeten we naar en noordoosten van Groningen en de liefhebbers in Delfzijl hebben een vliegafstand van 518 km. En boven de 500 km spreken we toch over dagfond-afstanden en dat hebben toch de liefhebbers in de overvlucht van sectoren 1b, 2, 3 en 4.

Tilburg Vooruit

We schrijven het jaar 1953. Het plan ging werkelijkheid worden om ook voor jonge duiven verdere vluchten op het vliegprogramma te zetten. De concoursvereniging Tilburg Vooruit uit Tilburg stelde voor Orléans nationaal voor jongen duiven te gaan vervliegen. En men kreeg groen licht van de NPO en de grootste bonden ZNB en ook van de NABVP en dat was natuurlijk essentieel om van een nationale vlucht te kunnen spreken. Deze twee bonden waren indertijd machtiger dan de nationale organisatie NPO. En als men dan leest hoe men toen vooraf tegen dit nieuwe initiatief werd aangekeken dan lijkt het wel of de (duivensport)tijden niet veranderd zijn. Is zo'n grote vliegafstand wel gezond voor jonge duiven? Moeten jonge duiven wel op die afstand 'gewaagd' worden en nog de kans krijgen om volwaardig uit te groeien? Speelt men ze niet 'kapot' op die afstanden? Natuurlijk werd ook opgemerkt dat een grote vliegafstand niet alles zegt maar dat een windje mee of wind tegen uit het noorden een groot verschil uitmaakt wat mogelijk en verantwoord is. Natuurlijk werd ook naar België gekeken alwaar vluchten met jonge duiven op Orléansafstanden niet ongebruikelijk zijn. Daar had men eind augustus al Bourges voor oude en jonge duiven. En het als in het België kan waarom dan niet ook in Nederland? Ver voor de Tweede Wereldoorlog werd er in België al gespeeld met jonge duiven van veel verdere afstanden.

Niemand was zo goed geïnformeerd in die tijd als Piet de Weerd die in het NP Orgaan een regelmatige bijdrage had en zijn bijdragen redelijk anoniem ondertekende met '-x-x-x-'. Hij verhaalde dat in België indertijd zelfs vluchten met jongen werden gehouden vanuit Bordeaux. En ook Nederlandse jongen vlogen de afstanden. Deze jongen werden door de Nederlandse duivensportelite met mannen als Bol, Bom en Burgers aangeleverd bij Stassart

in Anderlecht (Brussel) en vlogen met zijn ploeg mee. De nodige jongen daarvan waren vooraf al uitgevallen en ook door sterfte, maar een jonge duif van Burgers uit Weurt wist zich nationaal van zo'n hele verre jonge-duivenvlucht vroeg te klasseren. Deze jonge duif was in Weurt ook uit een klasbak gekweekt en bewees als jonge duif al van ver en zwaar te kunnen presteren. Bij zware omstandigheden bleef ook toen een groot deel van de jongen achter. Maar dat waren in die tijd wel jongen die minder goed in de veren zaten toen ze die verre vlucht moesten vervliegen.

1953

Orléans jonge duiven in 1953 ging door en men kreeg maar liefst 6.053 jonge duiven aan de start. De vlucht werd een week later gevlogen dan gepland daar de jongen in het zuiden pas tot 200 km waren ingevlogen. Orléans werd echter een zware kluit van de eerste orde door de noordenwind. De snelste (jonge) duif werd geklokt door G. (Fried) Laurijssen in Tilburg aan 925 m.p.m. en dan weet men dat het niet 'voor de wind' ging. Als we kijken naar de eerste 100 prijzen nationaal die in het NPOrgaan staan dan zien we bijna uitsluitend 'zuidelijke' duiven en veel Tilburgse duiven. De eerste duif uit het 'noorden' staat aan prijs 24 en is van G. Hartskeerl uit Nijmegen. De 100^e prijs duif werd aan 804 m. afgevlagd en de eerste vliegtag kwamen 600 jongen terug! Het concours werd op donderdag gesloten. Er valt ook te lezen dat er ook oude duiven aan de vlucht deelnamen en die kwamen (begrijpelijk) beter af. Toen ik aan prijs 98 de naam Jac. van Gils uit Breda zag staan schrok ik wel even. Dat moet mijn opa zijn die in 1953 toen 57 jaar oud was en toen ook wel dit initiatief zag zitten en deelnam. Op deze Orléans werd een auto vervlogen voor zuid en noord en die van zuid was voltekend en dat was een Renault 4 met een marktwaarde van 4300 gulden. In zuid won P. v.d. Aa uit Den Dungen die aan prijs 2. Na de vlucht was de discussie 'geen of wel een rampvlucht'? Zou het initiatief een vervolg in 1954 krijgen?

Derbyringen

Terwijl de start van nationaal Orléans in 1953 toch enigszins vals mocht worden genoemd bleek dat toch geen beletsel om bij veel liefhebbers aantrekkelijk te blijven. Bekijk maar even hoeveel jonge duiven in 1954 aan de start kwamen! Maar liefst 29.963 stuks! En dat voor die tijd. En dit aantal werd door 9658 deelnemers aan de start gebracht en dat is per deelnemers gemiddeld 3,1 duiven. Tegenover een liefhebber met 5 jongen mee stond dus een deelnemer met 1 jonge duif mee. De grote meerderheid van de korvers had dus 1, 2, 3, 4, of 5 duiven mee! Met recht kan men stellen dat toen de kleine korf nog algemeen was. En op deze Orléans kwam Tilburg Vooruit met iets heel nieuws. Spe-

ciale derbyringen waarmee op Orléans extra en speciale (geld) prijzen te verdienen waren. En ook dat initiatief sloeg gelijk aan met een verkoop van 25.000 ringen vooraf. Een nieuwe traditie was geboren. In het NP Orgaan van 1954 lezen we dat die ringen door Tilburg Vooruit zelf vanuit de Wolstad werden uitgegeven en verstuurd. En de grote man achter deze initiatieven bleek Piet van Geloven te zijn, wiens naam bij de eerste Orléans nog niet op de voorgrond trad.

In Roosendaal kregen de Orléans duiven nog een tweede gum-miring om na die van het eigen inkorflokaal. Dat was me een enorme klus maar men had daarvoor een oplossing gevonden om dat snel en veilig te doen. Zwaan (Sjaak) Oosterlaak in Hilversum klokte de snelste duif van het konvooi en 'om den brode' was hij kolenboer. Zijn jonge doffer droeg geen derbyring en 'noord' was op deze Orléans in de kop nadrukkelijk verder aanwezig met aan prijs 3 een duif uit Gouda, aan prijs 4 een duif uit Amsterdam en aan prijs 5 een duif uit Muiderberg.

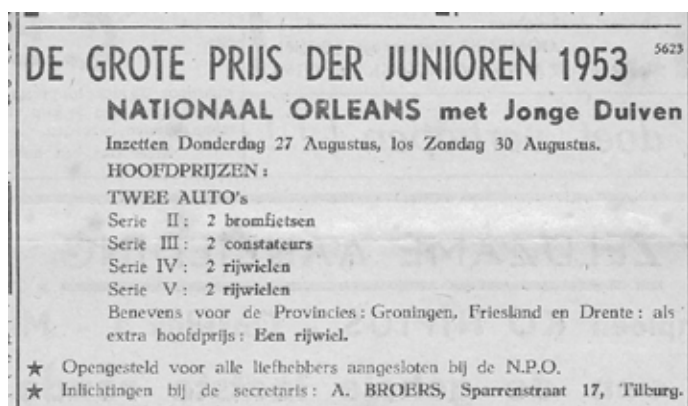
Groei

En de groei van de Grote Prijs der Junioren ging na 1954 gestaag voort met een stabilisatie in de jaren '60 al naar gelang de verloop van de voorgaande vluchten met de jongen. Men begon met twee rayons en in de loop van de jaren zijn dat er steeds meer geworden. En de pot van derbygelden werd ook steeds groter en groter. Maar tot wanneer zijn feitelijk de derbyringen uitgegeven? Later werden deze ook gekoppeld aan ringen van allerlei fondclubs in den lande. In 2000 gaf onze NPO nog 77.633 speciale derbyringen uit maar dat liep daarna snel terug en in 2014 zou de uitgifte gestopt zijn. Maar toen vloog heel Nederland allang geen nationaal Orléans meer.

Jan Verhoeven en zonen

En als we dan naar de overwinnaars over de jaren kijken dan is de vraag wie van deze liefhebbers is de oudste winnaar die anno 2021 nog onder ons is en wellicht nog met duiven vliegt? En dan zien we de naam van J. Verhoeven en zn. als winnaar in 1967 staan. Een combinatie die jaren waarlijk top in de duivensport was. Zou daar nog iemand actief van zijn? Nu blijkt de jongste zoon van de combinatie en wel Sjef Verhoeven nog altijd actief liefhebber te zijn en nu met zijn eigen zoon Maikel. Sjef is van het bouwjaar 1953 en zal in oktober a.s. 68 jaar oud worden. In 1967 ten tijde van de overwinning was hij dus bijna 14 jaar oud, maar al volop betrokken bij de duivensportbeoefening op het ouderlijke erf. Samen met broer Albert werd de verzorging van de duiven (grotendeels) gedaan. En het gezin was groot met 10 zonen en een dochter. Al op 15-jarige leeftijd ging Sjef in de bouw werken. En dat was dus niet lang na de Orléans zege in 1967.

De familie Verhoeven greep het goud met een schalie doffer die op een jong van 14 dagen werd gekorfd. Hij was tegen een voormalige weduwinduifin aangelopen en na 5 dagen broeden schoven ze een graanjong onder die de schalie wonderwel accepteerde en voerde. Zijn vader was een doffer van 1964 die rechtstreeks van de mannekes Janssen uit Arendonk kwam. In 1964 kochten ze daar twee kale jongen die ze thuis eigen ringen aanschoven (niemand zou dat later nog zo doen omdat zo niet vaststond dat de duiven in de Arendonkse Schoolstraat waren geboren). Sjef sprak in de club over deze Orléans en verkreeg toen van Gerard Schellekens de nationale uitslag van die vlucht. In die uitslag zien we dat Jan en zijn zonen 20 duiven korfden en hun 6e-getekenden pakte die goud greep tegen 10.653 duiven in rayon zuidoost en de snelste van de hele lossing was. Aan prijs 28 was al de 20ste

Deze 'advertentie' stond in het NPOrgaan voor de eerste nationaal Orléans in 1953

jonge duif binnen met een derbyring om. En de schalie streek met zijn derbyring 2000 gulden voor zijn bazen op. Verder 495 gulden aan poules, 100 gulden voor hwh, een naaimachine voor de liefdadigheidspoule, nog een naaimachine en een constateur voor de eerste serie 2 en 3, verder nog een pannenset en de gekende gouden horloge.

Gouden horloge

Maar liefst 45 gouden horloges waren in dit rayon te winnen en vader en zonen Verhoeven streken er totaal twee stuks op. Toen ik Sjef aan de telefoon kreeg noemde hij gelijk het getal van 49.496 op en wel het aantal jongen dat toen totaal nationaal in concours stond. En snel daarop volgde het ringnummer van de winnende schalie. Dat zijn cijfers die in een liefhebber zijn geheugen blijven 'plakken'. Sjef Verhoeven is in 1989 op zijn huidige adres zelfstandig in de duivensport doorgedaan en later is hij in combinatie met zoon Maikel gaan vliegen die in 1992 geboren is. Op het ouderlijk erf werd de duivensport tot en met 2005 bedreven en dat jaar stierf vader Jan op 94-jarige leeftijd. Zoon Albert stopte er toen totaal mee en dat vanwege zijn zwakke gezondheid en in 2010 is hij overleden. In het NP Orgaan van 1967 lasen we over vader Jan Verhoeven: "Jan, die de verzorging geheel overlaat aan zijn zonen en die niets anders doet, of zoals hij zelf zegt: 'Over de hokken lopen en een keer grommen', is een man met een geweldige stielkennis. Je zou hem kunnen beschouwen als een aannemer, die weliswaar een huis bouwt, maar die zelf geen steen in zijn handen pakt. Zijn geweldige ervaring en het enthousiasme van zijn zoons vormen samen een combinatie, die ervoor zorgt dat er op die hokken alles aanwezig is, wat men onder een 'melker' verstaat". Mooie woorden van de auteur 'de Lichtstad' en was dat niet de naam waaronder Marius de Zeeuw schreef?

Kinken in de kabel

Een echt nationale vlucht houdt natuurlijk in dat alle duiven op een bepaalde lossingsplaats gelijktijdig worden gelost. En voor nationaal Orléans heeft dat geduurd van 1953 tot en met 1989. In 1990 kwam de eerste kink in de kabel. Bepaalde afdelingen wilden toen zeggenschap over de eigen lossingstijdstip hebben en zo kon het gebeuren dat twee afdelingen niet met 'heel' Nederland meegingen en niet om 7.30 uur losten. Daarna ging Noord-Holland om 7.45 uur los en Zuid-Holland om 8.00 uur? Waarover zou dat geschil toen precies zijn gegaan? Op dat moment voor de betrokkenen waarschijnlijk belangrijk en essentieel maar na een jaar wist niemand meer waarover het ging

Vader Jan Verhoeven en zijn zonen Sjef en Albert in de jaren '80.

en lagen de kaarten weer anders geschud. Van die twee afdelingen gingen in 1990 toen 15.267 duiven niet met het grote nationale konvooi van 76.313 duiven tegelijk de lucht in. De tweede kink in de Orléanskabel kwam in 1992 toen de Orléansduiven zelfs over twee dagen werden gelost. Vooraf was op de NPO-ledenvergadering bepaald dat als de duiven niet voor 9 uur gelost konden worden dat dan de rayons zelf konden beslissen wanneer er gelost zou worden. Aanvankelijk leken op zaterdag alle rayons het lossen uit te stellen maar met de verbeterde vooruitzichten besloten een aantal rayons toch te lossen. Rayon 1a (Zeeland) om 11.35 uur, rayon 4 (Zuid-Holland) om 11.40 uur en de rayons 1b, 1c en 2a (West-Brabant, Midden-Brabant en Oost-Brabant) om 12 uur. De andere rayons gingen de volgende dag om 7.45 uur los. Op zaterdag gingen 52.091 'nationale' in Orléans los en op zondag 66.081 duiven en het laatste aantal allemaal tegelijk.

200.000

Als we over de aantallen duiven in concours spreken dan hebben we het over de nationaal gedubbelde duiven. Het aantal jongen duiven dat op Orléans niet werd gedubbeld is ook altijd heel aanzienlijk geweest. In de hoogtijdagen lag het totaal aantal geloste duiven op meer dan 200.000 stuks. Dat waren me nog eens lossingen waarbij het boven Orléans even donker werd. In 1992 stonden in rayon 5 (Utrecht en deel Gelderland) maar liefst 25.429 duiven in concours.

In 1993 was er weer bijna een algehele lossing in Orléans. De 'dissidenten' waren de afdelingen Kuststrook en Rotterdam. De Kuststrook (onder leiding van Maarten Vellekoop die altijd graag zijn eigen pad koos) ging niet naar Orléans maar had Etampes op haar programma staan. Rotterdam loste na de grote groep om 8 uur om 8.30 uur! En in 1994 kregen we de splitsing van één lossingsplaats naar drie lossingsplaatsen. Orléans voor de rayons 1a, 1b, 1c, 2a, 2b, 3, 4 en 5, Provins voor rayon 6 (Oost) en Creil voor rayon 7 (Noord). In Orléans werd op zaterdag om 12.20 en 12.30 uur gelost en op zondag om 9 en 9.15 uur!

Sjef Verhoeven en zijn zoon Maikel spelen nu in combinatie met elkaar.

Deze jonge schalie doffer was in 1967 de snelste Orléansvlieger van het land.

Nog een keer een echte

In 1997 richtte 'echt' nationaal Orléans zich nog één keer op om daarna definitief te verdwijnen. We hadden toen de huidige elf afdelingen en in de afdelingen 10 en 11 stonden dat jaar resp. 1788 en 1930 duiven op deze Orléans. De grootste afdeling was 4 met 14.093 duiven gevolgd door de afdeling 7 met 13.519 duiven en de afdeling 2 met 12.322 duiven. De winnaar in de afdeling 1 E. de Beule uit Heikant had een afstand van 401 km en de winnaar in de afdeling 10 en wel J. Buter in Oude Pekela had 679 km voor Orléans staan en het verschil van 278 is toch (bijna) een midfondvlucht.

2021, start naar weer een 'echte'?

Maar allez, het is nu 2021 en Grand Prix der Junioren staat voor de deur. Nieuwe kansen liggen er voor iedereen die deelneemt. Nieuwe winnaars gaan gloriëren! Nieuwe duivensporthistorie gaat geschreven worden! Succesverhalen gaan neergepend worden en zoete herinneringen gaan gemaakt worden. Onze NPO en het Spoor der Kampioen zullen de nieuwe winnaars belichten en een waardige hulding gaan geven! Iedereen succes en hopelijk gaat uzelf met de hoogste eer strijken!

Ad van Gils

Snelste duiven en winnaars over de jaren op nationaal Orleans

jaar	aantal duiven	lossings-tijdstip	winnaar	woonplaats	snelheid
1953	6.051	7.00	G Laurijssen	Tilburg	925
1954	29.963	7.00	Z. Oosterlaak	Hilversum	1199
1955	34.221	6.30	Gebr. Bekaert	Budel	981
1956	44.161	7.00	P. van Steenis	Leerdam	1695
1957	56.597	6.30	A.J. Perquin	Oss	1852
1958	57.171	6.30	J. Koenen	Dongen	1478
1959	54.965	6.15	Th. Sallaerts	Valkenswaard	1194
1960	40.642	6.45	J. v.d. Veen	Terneuzen	1588
1961	40.089	6.45	H. de Bruin	Tilburg	1611
1962	46.686	7.00	A. Klaassen	Eindhoven	1390
1963	51.200	8.00	A. Wijnen	Valkenswaard	1570
1964	48.053	7.00	C. van Etten	Bergschenhoek	981
1965	52.507	6.15	W. Pijnenburg	Kaatsheuvel	1557
1966	61.468	6.30	C. v.d. Mosselaar	Zeelst	960
1967	59.496	6.30	J. Verhoeven en zn	Goirle	1211
1968	47.735	6.30	J. Tunders	Lepelstraat	956
1969	44.939	7.00	M. Oerlemans	Tilburg	1124
1970	37.155	7.55	J. van Gijs	Breskens	1327
1971	53.583	6.15	C. Kouwenhove	Rotterdam	1554
1972	39.200	6.40	Herman en zn.	Zuiddorpe	985
1973	44.338	7.55	C. de Deugd	Rotterdam	942
1974	54.660	7.00	M. de Laat	Vlijmen	1170
1975	43.818	8.00	P. Hermans	Eindhoven	1216
1976	45.314	6.30	H. Verheijen	Chaam	1038
1977	39.522	8.00	J. van Gijs	Breskens	1552
1978	52.566	8.00	L. Cornelis	Bladel	1032
1979	59.865	9.15	J. Somers	Hoogerheide	1440
1980	68.416	8.00	Trio Gijbels	Reusel	1225
1981	73.744	9.40	P. Lemmens	Valkenswaard	885
1982	71.797	7.30	Th. Hartogs	Brunssum	1449
1983	73.401	7.10	Iz. den Dekker	Breskens	1010
1984	afgelast wegens slechte weersomstanigheden				
1985	86.981	8.00	W. de Brouwer	Hoogeloon	1527
1986	80.108	8.30	W. Coolen	Gulpen	1436
1987	95.956	9.00	P. Schurgers	Heer	1264
1988	115.958	7.30	P. de Poorter	Axel	1729
1989	96.808	7.45	Th. Hartogs	Brunssum	1151
1990	76.313	7.30	L. Senden	Berg en Terblijt	1368
1991	101.801	8.00	Gebr. van Tilburg	Simpelveld	1463
1992	66.081	7.45	Gebr. Hirs	Den Helder	1945
1993	111.480	8.00	Comb. Visser-Lensen	Axel	1113
1997	77.420	7.30	F. v.d. Kruk	Naaldwijk	1328